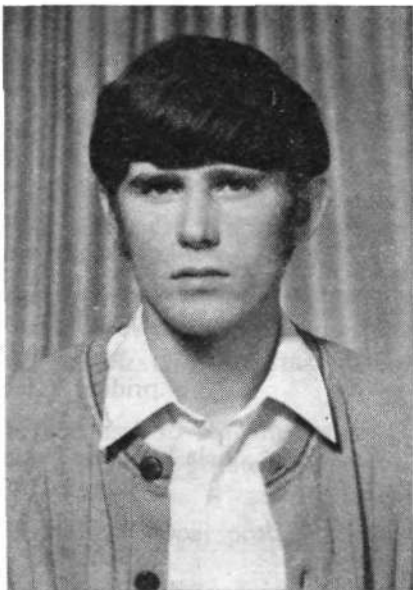

Razlita v ravnini

Franc
Černigoj

razlita v ravnini

»... iz zemlje v mraku pršijo meglice.
s kiticami ljudskih pesmi
se spletajo v davni poganski spev...«

mehke so štrene nad vodo ki teče.
mehke so steze vzdolž struge široke.
mehkejšje stopinje mladenke...
neslišna je pesem njene krvi.

ljudski spevi se dramijo...
neslišne kitice spletajo
nad reko razlito v ravnini.
in kri ki kipi v telesu.

na prsih odpne si tri duše!
na boku odveže tri vozle!!
gola obstane kraj vode!!!

mrak se ji skrije med stegna.
mesec ji pade v naročje . .
prebele dojke kipijo . . .

reka v z k i p i ko zaplava

bel kot sneg in senca bel

bel kot sneg in senca bel
klic
.ki škriplje v žilah.
po srežu
.pridem k tebi.

bela kot tvoje čakanje bela
želja
.švisti mi v krvi.
kot luč
.do tvojega ležišča.

.odpri veke svoje bele sobe.
.olevi svojo dolgo spalno kožo.
.povabi me med rjuhe svojih las.

razodel sem se zate
pred tabo stojim mlinar
od moke gol
kolo me goni

.hudourniki.
.rušijo.
.rušo.
v
d o l i n o

senca črnega drevja

počasneje stopi da te imenujem
da ti rečem brin bor ali breza

črne jagode zorijo na tvojih vejah
tam med krvavimi iglicami so

dobro rasteš upogljiva mladika

tvoje noge so iz dobre prsti
tvoji boki so dobro gnojeni
trebuh iz toplega kravjaka

lepa si kot črn ptič na zimskem nebu

prsi podobne rdečemu tisinemu lesu
glava iz cvetnega prahu mnogih rož
oči iz solz tvoje žalostne matere

bežeči lasje so reke in ceste
na zemljevidu gorate dežele

previdneje stopaj proti senci krstnika

soncu sem vzel razlito svetlobo
da te krstim s svojo črno lučjo

zdaj si brin zdaj si bor zdaj si breza

gor čez izaro

čez brv
gor čez izaro si šla
s krilom si reko pometala

čez brv
čez to trhleno

bele gobe ob tebi rasto
ná ná jih
v krilo jih deni
naj bodo za spomin

spomni spominjaj se me
saj goba hitro mine

a jaz pa vem
njen strup gre v kri
v žili žge
po njem srce boli

ko prideš čez
je dim
ki ga pogrešam

po tebi dim diši

droben curek laži

v zlatem spokoju v tebi spi luč.

z vejevja sonce na naju kaplja.
pobegi src v brezno brez dna.

drobno curlja curek laži.
brinovka obleži obleži.

vonj bezgovih cvetov

- I. z bezgovim jagodnim vencem si mi ovila roki.
ne boj se. ne bom ti pobegnil.
ne opominjaj me s plodovi za grehe nad cvetovi.

le tebi vdan zbrano prebiram tvoje žametne sadeže.
na prstih ostaja vijoličasto črna sled.

- II. »... tako si črna. tako neznano dišiš. tesno mi je.
kaj to vre iz tebe. ta čudna prhneča gorkota ...«

»ne boj se moje črne barve.
to je le druga obleka istega srca.

vonjaš vonj tega večera.
od njega lahko večno živiš. nasrkaj se ga.

ta toplina je žar moje prsti. naužije se je.

pripogni se k meni v senci cvetov.
lezi name pod bezgovim grmom.«

»ta tvoj gorko prhli dih. tesno mi je . . .«

»rotim te pripogni se vame.
že venejo večni listi.
ne daj da se cvetje osuje.
da se neoplojeno vrne vame.«

III. gosto belo seme brizgne v bezgovo široko krošnjo.
širijo se cvetovi. trepetajo. divje dišijo.
zemlja se zvije v črnem krču. drhti z bezgovimi rokami.
le padaj zdaj vonljivi sneg na naju . . .

IV. zbrano molim bezgov jagodni venec. molitev zori.
na prstih ostaja vijoličasto črna sled.
tako zaznamuješ svoje svečenike. zemlja.

ne boj se. ne opominjaj me s plodovi.
z njihovo barvo žlahtne smrti.

bezgovo cvetje je bilo belo. moje seme je bilo belo.
sadeži so dozoreli v črno.
vendar ne pozabim vonja cvetov. zemlja.